

resnejši; ogibal se je skrbno svetnega šuma in iskal zavetja v samostanski tihoti. V njej je našel svoj raj, izkusil je, kako resnične so besede sv. Bernarda:

O beata solitudo,
O sola beatitudo!

Leta 1454. je slikal svoj zadnji umotvor, „Vstajenje Gospodovo“, ki se sedaj nahaja v veliki in bogati slikarski zbirki v Torinu. Delo je lepo, povsem vredno svojega mojstra, le barve so nekoliko preblede. Kakor je Rafael s svojo zadnjo sliko, s „Izpreme-

Slikal Fra Angelico.

Zbor prerokov. (V Orvietu.)

njenjem Kristusovim“ izrazil željo in nado svojo, da hrepeni biti izpremenjen v večnosti, tako je tudi brat Ivan s svojim Vstajenjem zaznamoval svoje bodoče vstajenje iz groba umrljivosti, svoj prihod iz doline solz v presrečni raj neminljive radosti.

Dokončavši to sliko je odložil svoj slavni čopič za vselej. Obolel je, a na čem, ni znano. Sploh je sklep njegovega življenja zavrit v

popolno temoto. Tako je on hotel. Svoje soprobrate je prosil, naj nikomur ne povedó, kako se mu godi; bal se je namreč v svoji izredni skromnosti, da bi ljudje za njim popraševali. Želel je celó, naj njegove smrti nikomur takoj ne naznanijo, temveč naj ga na tihem pokopljejo ter šele nekaj dni po pogrebu v cerkvi oznanijo, da je brat Ivan umrl ter se priporoča v pobožno in obilno molitev.